

Zarandul

ORGAN INDEPENDENT — CULTURAL, ECONOMIC ȘI DE INFORMATII — DIN VALEA CRIȘULUI ALB

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BRAD

ABONAMENTE: 100 lei anual, 6 luni 60 lei
Instituțiuni și bănci 150 lei
Muncitorii minieri și muncitorii agricultori 50 lei

APARE ÎN FIECARE JOI

Redactor responsabil: G. E. CAMBER

In chestiunea pâinii

Se vorbește în ultima vreme de majorarea prețului pâinii negre, pâine pe care o consuma populația săracă a țării. S'a încercat m'reu să se puie întreaga vină a scumpirii pe seama patronilor brutari. Fara să luăm apararea acestora, că de majorarea prețului pâinii sunt devină alte cercuri. S'a ne exolicam. Asupra pâinii, alimentul de prima necesitate absolută, apasă ast zi taxe și impozite, cari scumbeșc mult acest produs. Măsurile guvernului pentru valorificarea grâului, au fixat prețul acestuia la lei 3.40 kg. La această taxă au fost însă adăugate și alie taxe ca acea pentru armament de 25 de bani la kg; de afaceri la făină și pâine. Era deci normal ca prețul pâinii negre să rămână la lei 5. Astăzi însă grâul se vinde cu lei 4.60 kg., încât această sumă întrece prevederile guvernului pentru valorificarea grâului. Era normal ca în această situație, taxa de valorificare să fie desființată, intrucât nu-și mai are rostul. Numai ridicând această taxă prețul pâinii putea fi menținut la 5 lei pâinea neagră. Taxa de valorificare nu a fost ridicată, ea fiind o permanentă piedică p'ntru ieftinirea sau menținerea prețului acestui produs. Sa nu credem însă că la această se reduc impozitele, cari apasă asupra alimentului. Nu trebuie să uit m că mai apasă taxe cari întrec suma de doi lei de pâine. Asigurari, cifra de afaceri, timbru proporțional, taxe la comuna, etc.

Așadar, toți cari protestăm împotriva unei eventuale scumpiri a pâinii trebuie să știm încotro să ne în repțam aceste proteste. Impozitele aceste, asupra unui produs absolut necesar trebuie reduse, căci numai în felul aces a vom putea căpata o pâine ieftină și bună. G.

Știri din Zarand

— Președintele Ligii antirevizioniste din Zarand, d. I. Ghișă, dir. băncii „Crișana“, a convocat într'o ședință, la liceu, pe membrii Comitetului Ligii. Au luat parte peste treizeci membri.

După ce d. președinte arată scopul acestei organizații în Zarand, pune problema organizării serbării de 1 Decembrie. Se hotărăște ca această zi să fie prăznuită cu tot fastul cuvenit.

Tot cu această ocazie se va face și desvelirea bustului eroului Crișan, din fața liceului. Vor lua parte, se crede, domnul ministru Lapedatu, prefectul județului d. Dr. Mocu, dna prof. univ. Silviu Dragomir și I. Lupaș. S'a stabilit apoi, în principiu, programul zilei — și pe care îl vom publica în numărul viitor l gazetei Zarandul.

— Societatea de vânătoare „Mistretul“ din Baia de Criș, de sub președ. d-lui C. Mladin, a hotărât ca vânătoarea de tot soiul să fie permisă numai de trei ori pe săptămână. Această hotărâre s'a luat în urma dispozițiilor Insp. de vânătoare al județului. Soc. de vânătoare din Baia de Criș — cu conducerea vrednică a d. Mladin, a adus un real serviciu ținutului, reprimând în primul rând branconajul care se practică în plasa Avram-lancu pe o scară întinsă.

— D. V. Damian ing. la soc. Mica, a avut nemărginită durere de a pierde pe tatăl său Simion Damian, insp. la soc. „Distribuția“ luni, 4 Nov. c.

Transmitem și pe această cale sincerile noastre păreri de rău.

Realizări gospodărești

și edilitare, în ultimii doi ani, în plasa Brad.

ii.
Bisericele. În această direcție e nevoie de multa muncă, dragoste și sacrificiu. Bisericele noastre de pe sate, cele mai multe sunt în situația de a fi înlocuite, înțelegând prin aceasta, construite din nou, sau măcar reparate.

În acest scop, în unele comune, se încearca să se înjghebeze Comitete de construcții, pentru găsirea fondurilor necesare acestor realizări.

S'au reparat biserica din Curechiu și Zdrapți, cheltuindu-se 22.320 lei.

Biserica din București a primit drept ajutor, în material de construcție, suma de 16.000 lei.

Între binefacătorii și ctitori bisericilor noastre nu pot lăsa nementionată Soc. »Mica«, care, ca 'ntotdeauna, a contribuit la întărirea tuturor operelor de interes obștesc.

O dorință de ani de zile a comunei Blăjeni s'a îndeplinit prin terminarea „Cănelariilor comunale“ din această comună. Deocamdată sunt locuibile 3 camere din frumoasa clădire și, până în iarnă, se speră că va fi terminată și predată spre folosință, întreaga clădire.

Se vor instala aici: Primaria și notariatul, cum și căminul cultural ale acestei comune.

La ridicarea acestora, Statul a contribuit cu 10.000 lei, dl. deputat dr. Tisu cu 15.000 lei, iar comuna cu restul până la 250.000 lei, cât valorează această frumoasă clădire.

Prin bunăvoința dlui subsecretar de stat M. Canciov — la intervenția dlui prefect Dr. Mocu — s'a găsit soluția lipsei de pardure, de care sufereau Blăjenarii.

Prin bunăvoința celor de mai sus, unită cu munca depusă de notarul și primarul acestei comune, s'a putut realiza dorința de-a avea târg săptămânal, casă comună, păpăre și drum bun, a acestor buni Români.

Unora dintre locuitorii plasei noastre s'a împărțit porumb pentru hrană în iarna a-

nului 1933—34, iar în anul 1934 s'a împărțit grâu și porumb pentru însămânțarea agricultorilor, pe un preț convenabil.

La Brad s'a reparat localul Preturei, și s'a îndiguit Crișul Alb.

Această din urmă este o lucrare mare și însemnată, poate cea mai importantă, în curs de executare, în județul nostru, care ridică în stima tuturor — cu toată încăpățânarea sa cunoscută — pe primarul Bradului, d. Ion Bocaescu, precum și pe ceilalți, cari înțelegând rostul obștesc al acestei lucrări, i-au dat mâna de ajutor, sau măcar nu i-au pus »bețe în roște«.

Spitalul care costă cca 4.000.000 lei este pe terminate, grație stăruinței autorităților politice și active locale și județene. Vom avea o instituție sanitară, care pe lângă rolul său de-a alina suferințele bolnavilor, va avea și un rol social și economic, micșorând mult numărul bolnavilor, curmând multe dintre bolile frecvente, evitând astfel cheltuielile inutile ale tratamentelor rudimentare.

Lângă vechea Cazarmă se zidește o alta nouă, pe cheltuiala comunei și a Soc. »Mica«, potrivit tuturor cerințelor moderne în acest domeniu.

Desigur, stimate cititorule, ai cunoscut unele din faptele pe cari, în fuga condeiului și în cunoștința exactă a cifrelor, le-am menționat, așternându-le pe hârtie, dar vei recunoaște că sunt situații și realizări pe cari nu le-ai cunoscut în amănunt până acum.

Nu mă indoesc ca tuturor ne este plăcut, ca Bradeni, să constatăm progresul acestel plase istorice, dar pentru a ajunge și menține o situație înfloritoare trebuie să cunoaștem și lipsurile și durerile celor cari o compun. Despre acestea vom scrie altădată.

Totuși când se găsesc oameni de suflet și acțiune — ad-tivă, politică, culturală, economică, etc. — fie în oricare comună sau orice loc de răspundere, să trecem peste intrigi și calomnii, și să-i sprijinim și stimulăm în acțiunea lor.

M. B.

— Minerii dela soc. „Aur“ din Bucium, întorcându-se dela Sibiu, unde asistasă la înmormântarea d-r. A. Sieber, pe drum, s'a rupt bara de direcție a mașinei, iar mașina s'a răsturnat în șanț.

Au fost câțiva grav răniți dintre care: D. Mureșanu, fost funcț. la soc. Mica, are tre-coaste rupte și o Doamnă, care ne scapă nu mele, are un braț fracturat. Ceilalți s'au ales cu leziuni mai ușoare.

— În noaptea de 12 Nov. a. c. r. ufucatori s'au introdus în minele din Valea Arsului, ale Soc. Mica, pentru a fura aur.

Au fost prinși în fragrant delict, de serviciul polițienesc al minei, și înaintați autorităților competente.

Au fost prinși muncitorii: Petreanu Sabin, Petreanu Petru și Bănățeanu Gherasim, din com. Crișcior.

În curând va apare

Calendarul
ziarului „Zarandul“

Inmormântarea directorului A. Sieber la Brad. (vezi darea de seamă în corpul ziarului)

Rubrica religioasă.

Ce este omul?

Omule, ești un biet cerșetor! Căciula ți-ai confecționat-o din blana jderului, cămașa o ai din inul pământului, ciorapii dela viermii de mătasă, ghetetele din pielea boilor. Dacă ar trebui să înapoiezi tot ce nu-ți aparține, ai rămâne cu totul despoiat.

Omule, ești un nimic, mai ales în ce privește viața ta, care în privința duratei, se aseamănă cu topirea untului la razele soarelui. Privește ceața, care când se ridică când se coboară, se potrivește vieții tale. Privește apa în care sunt clăbucii, cari aci se umflă, aci se sparg, sunt leit motivul vieții tale. Privește focul, cum se înalță din el fumul, când viori, când palid și acesta este imaginea vieții tale. Privește pământul cu trandafirii lui, cari desfătă ochii cu frumusețea lor, ca apoi să vestejească, este un capitol din viața ta. Este sigur că vei muri. Intreabă-l pe strămoșul Adam, întreabă-l pe Lamech care a trăit 777 ani. Unde sunt și ce sunt ei astăzi? Vei ajunge la constatarea tragică, că orice trup este numai un pumn de țărână.

Gândește-te numai la ce-a fost un Alexandru cel Mare, un Hannibal, un Napoleon în timpul lor și vei ajunge la concluzia că toți s'au pierdut în nimicnicie cu puterea lor și că nimic n'a mai rămas în urma lor. După grele cercetări vei găsi câte o rămășiță din scheletul lor. Aceasta se va întâmpla și cu tine; vei muri fără îndoială.

O, ce creatură nobilă și minunată este omul prin rațiunea sa, care-l deosebește de animale, creatură ce are parte din dumnezeire, creatură care în curând va lua parte la ospățul ingeresc, creatură care reflectează chipul și asemănarea cu Dumnezeu. Și totuși se sălbătecește schimbându-se în animal, bătându-și astfel joc de chipul și asemănarea sa cu Dumnezeu.

La urma-urmei ce este un om nedisciplinat? nu-i altceva decât un porc, care meru se tăvăleşte în mocirlă? Ce este un egoist dacă nu un câine care nu dorește nimic bun aproapelui său? Ce este un om mănios, dacă nu o viperă plină de otravă? Ce este un om închipuit decât un păun plin de mândrie? Ce este un nesățios decât un lup care meru umblă după pradă? Să mă credeți, că raiul nu este pentru găște și nici pentru alte asemenea jivine.

Părintele Ștefan

Mărgăritare creștine.

Din înțelepciunea Sf. Scripturi

— Cugetări și maxime —

Pe cărarea dreptății este viața. Și calea cărării sale nu duce la moarte.

În casa dreptului este un mare tezaur, dar în venitul celui nelegiuit este neodihnă.

Sunt căi ce drepte se par omului că sunt, iar la urmă arată-se căi conducătoare la moarte.

Mai bun este puținul cu dreptate decât multul câștig cu nedrept.

Mai bine este a fi umilit cu cei săraci decât a împărți parada cu cei mândrii.

Intristarea în inimă pleacă pe om, iar cuvântul bun îl înveselește.

Inima voioasă înveselește fața, dar prin tristețe inimii se frânge sufletul.

Cel iute la mânie face prostii.

Cel târziu la mânie cu multă minte este.

Omul mănios întărește sfzile, dar cel târziu la mânie potolește cearta.

Așteptarea îndelungată îmbolnăvește inima, iar dorința împlinită este pom al vieții.

Cei ce sfătuesc la pace, simt bucurie.

Înțelegerea bună face pe om plăcut.

Limbă iubitoare de pace este un pom al vieții, iar răutatea în ea face spărtură sufletului.

În ochii omului toate căile sale sunt curate, dar Domnul cumpănește spiritele.

Mândria n'aduce decât certe.

Cel ce umblă cu înțelepții, înțelept va fi, iar cel ce se însoțește cu nebunii, nebun va fi.

Nesocotitul nu ia în considerare învățătura părintelui, iar cel ce ia aminte la mustări cuminte se face.

Știrea bună îngrașă oasele.

Cel ce iubește povăța, iubește știința, iar cel ce urăște muștrarea, prost rămâne.

Mâna leneșă sărăcește, iar mâna celor harnici se învâțește.

Ura scornește sfadă, iar iubirea tănuiește toate păcatele.

(Va urma)

Părintele Ștefan

S'a dus un om!

Vestea tristă ne înflorează și ne înspăimântă! Ceeace am iubit atât de mult, ceiace era nedespărțit tovarăș al tuturor, iată-l astăzi răpit de mâna crudă și nemiloasă a morții. Directorul Soc. „Mica“, prietenul nostru iubit, tatăl muncitorilor, neprețuitul nostru A. Sieber ne zice un lung și dureros Adio!. Cum vom pune stavilă lacrimilor, cum vom opri valorile suspinelor, cum vom porunci tăcere durerii care se poate ceti pe ochii întregului ținut al Zarandului?.

Puterile ne slăbesc, vocea este stinsă, dar totuși este o scăpare atât de sigură pentru mângâiere: Dzeu care a șters lacrimile atator suferinzi, Dzeu care a transformat plângerea mironosițelor în bucurie, îl rugăm să dea curaj celor zdrobiți de durere ca să suporte până la sfârșit trista sarcină de a petrece, pentru cea din urmă oară, pe mult iubitul A. Sieber.

Mi-aduc aminte cu câtă dragoste munca pentru înălțarea Soc. „Mica“. Pricpezerea și capacitatea lui erau recunoscute de multe persoane și sigur că înarmat cu ele putea ajunge un om de vază în lumea bună, dar dragostea față de muncitori și mai ales ideea de a face din ținutul nostru un ținut ideal, nu-l îndepărtau.

Și într'adevăr, în anii cât a fost conducătorul Societății, n'a cruțat nimic pentru a veni în ajutorul subalternilor săi. Dela muncitor, al căror tată sufleteș era, și până la cei mai bătrâni funcționari, nu cred să existe cineva care să nu fi primit măcar un sfat dela Directorul lor. Plin de viață și putere de muncă pe toate tărâmurile, îl vedeam svârcolindu-se în toate părțile pentru a-i mulțumii pe toți, pentru bunul mers al întreprinderii ce cu mult tact o conducea.

Cu siguranță, cu multă siguranță că despre Directorul A. Sieber, încă multe generații viitoare de ingineri mineri vor continua să aglomereze comentarii, căci lucrurile săvârșite de el sunt dintre acele cari trăiesc viață lungă, poate secole.

Dar omul? Câți îl vor ști, cum a fost și cât prețuia?

A. Sieber a fost un om pus la locul pe care l'a meritat și de aceea este plâns de: funcționarii Soc. „Mica“, de muncitorii ei și de întreg ținutul Zarandului.

Dumnezeu să-l ierte și să-i fie țărâna ușoară!

C. Firțalescu

în numele inv. din Zarand.

Românce vândute

Zilnic suntem alarmați că bande organizate de proxeneți au răpit tinere fecioare, pentru a le îndruma pe drumul pierzării. Zilnic dispar minorele din magazine, cari sunt seduse de farmecul și gloriile divelor de talia unei Greta Garbo sau Lupe Velez. Pleiade întregi, de fete din toate păturile sociale, visează cu ochii deschiși la cariere strălucite, ce le deschide calea spre gloriile universale și nu se gândesc că primul pas ce-l fac e cel mai joshic și care nu le mai reabilitează niciodată, rămânând pierdute în dosuri de ziduri umede și întunecoase și sfârșindu-și zilele celei mai desorientate și amare ale vieții în colbul străzii.

În plasa corupătorilor intră fete dela țară pe cari destinul le aruncă la orașele mari, unde-și caută o existență mai ușoară. Coruperea și umilirea acestora e cea mai sigură și mai ales când se află singure în haosul unui oraș ca Bucureștii. Muncitorii, burghezele și fetele din magazine deosebite mărăsc numărul și acestea în special din goana acestora după glorie.

Patronii cât și părinții ar trebui să poseze o disciplină forte și regulată și mai ales în orașele mari, cu un control sever și zilnic. În ajutorul lor ar trebui să vină Statul cu o lege care se reglementeze situația angajatelor, în așa mod ca să nu fie pradă atât de eftină a primului întâlnit. Dar se pare că unele autorități sprijină și dau tot concursul anumitor „tațe“... ce nu se sinchiesc să-și recruteze victimele și din lumea școlară. Oh!... școala de azi! Eleve libere, cu cel mai accentuat spirit modernist și natural dezvoltat numai în rău. Plimbări vinovate și târzii, aventuri sentimentale dela cea mai inferioară clasă. Nu se sesizează nimeni, căci sunt domnișoare din familii bune și cercul frecvent e cel mai select. *Educația le-o procură strada, iar diploma protecționismul.*

Căci babacul ce-ar avea mai bun de făcut, decât să-și mângâie portofelul și cu un zâmbet senin pe buze să riște un 20.000 lei pentru odrasla... Și sunt cazuri când Berberii — nomenclatura profesorală — nu aprobă gestul babacului și atunci s nevoe de grațiile — uneori trecute — a lui maman și totul se aranjează în familie. Și îl indignează pe cineva faptul ca bacalaureatul e un obstacol atât de greu?... Nu credem!...

Cinematografele sunt arhipline de minore și filmele excitante și senzaționale sunt indeosebi cercetate, courcele sunt inundate de uniforme de pension. Credem că e timpul să nu se mai calce morala în picioare, căci dacă e greu de exterminat procesul de seucțiune al fetelor de la țară și din magazine, celor din școala li se poate ordona și programa anumite reguli a căror abatere — fără considerație de persoană — să fie sancționată în modul cel mai drastic.

Acestea sunt cai de pierzanie ascunse, dar sunt multe pe fața. Ce poate fi mai curios decât căsătoria frumoasei și bogatei românce Pordea cu Max Auschnitt?... Și câte cazuri nu avem?... Priviți mulți dintre ofițerii români, căsătoriți cu minoritare, a căror scop nu e altul de cât uneltirea contra Statului român.

Criza morală se accentuiază pa zi ce trece și procesul româncelor vândute își continuă firul cu regularitate. Se calcă în picioare și ultimul strop de morală și prin tăcerea și lipsa de masuri și de tact a celor mari se ultragiază un întreg șir de bune românce, ce au creiat prin suferința și trupurile lor României de azi.

Convoiul româncelor vândute va trebui să înceteze și așteptăm legiferări în toate domeniile, căci dezastrul e aproape și nu vrem ca pătura cultă — elevele de azi și conducătoarele de mâine — să fie promotoarele decăderii la sate!...

Augustin Ilieștu

Frații
ADLER & RIEGLER
CERNĂUȚI,
Str. Iancu Flondor 16.

Imbrăcăminte de sport, haine de piele, impermeabile, echipamente pentru vânatori și schiori.

— Hailé Sélassié chirurg. Doctorul Lassard, chirurgul spitalului Ménélik din Adis-Abeba, a povestit că într'o zi a primit vizita negusului, acompaniat de ministrul de război. Regele regilor a venit să asiste la amputarea unui picior, operație foarte dificilă pentru asistenții neobișnuiți cu asemenea spectacole. Ministrul de război în timpul operației pâlă deodată și fu nevoit să fie dus într'altă încăpere. Negusul nu a avut nici un moment de frică sau scârbă, ci se interesă de toate fazele operației. Când aceasta fu terminată, împăratul ceru doctorului numele produsului anestezic pe care l-a întrebuințat și îl notă într'un carnet. Hailé Sélassié spuse medicului că numele unui produs atât de miraculos merită să fie reținut.

Inmormântarea directorului ADOLF SIEBER, la Brad

Au luat parte peste 8000 de Zărândeni.

Aspecte.

Duminică, încă dela orele 12, populația din Zarand se îndreaptă, de prin toate comunele, spre locul unde era corpul nelnsuflețit al directorului A. Sieber.

La ora 2^{1/2}, se putea număra peste 8000 de suflete, cari au venit să petreacă la locul de veci pe acel ce a fost A. Sieber.

După ce s'a oficiat slujba religioasă, în fața șoc. Mica, de un sobor de șapte preoți, în frunte cu protopopul Zarandului d. I. Indrei, convoiul pleacă prin centrul orașului spre cimitirul bisericii ortodoxe.

Convoiul a fost format astfel: În frunte de tot, în șir, șase câte șase, muncitorii soc. „Mica“, cu lămpile aprinse. Apoi: funcționarii, membrii Asoc. corale-Brad; jandarmii, cari păstrau ordinea. La mică distanță fanfara societății, fanfara militară și sicriul dus de inginerii soc. Mica. Urmează familia decedatului, d. director general Ing. Gigurtu, ofițerii garnizoanei Brad și numeroși admiratori și prieteni ai regretatului A. Sieber.

Toate instituțiile și multe magazine din Brad au arborat steagurile de doliu. Sus, feres-

trele și balcoanele erau ticsite de lume, care privea la marea de capete descoperită și asculta cu pietate imnurile religioase, cari vibrau în aer cu sunetul plângător al clopotelor dela biserici.

La biserică, după ce s'a făcut slujba, de preoții ortodocși și preotul luteran, pentru odihnirea sufletului său, s'au ținut mai multe cuvântări.

Și anume:

Cuvântarea D-lui Director general, Ing. I. Gigurtu

Intristată Adunare!

Soarta nepătrunsă în hotărârile ei, a rupt din mijlocul nostru în mod cu totul neașteptat, pe cel care a fost Adolf Sieber.

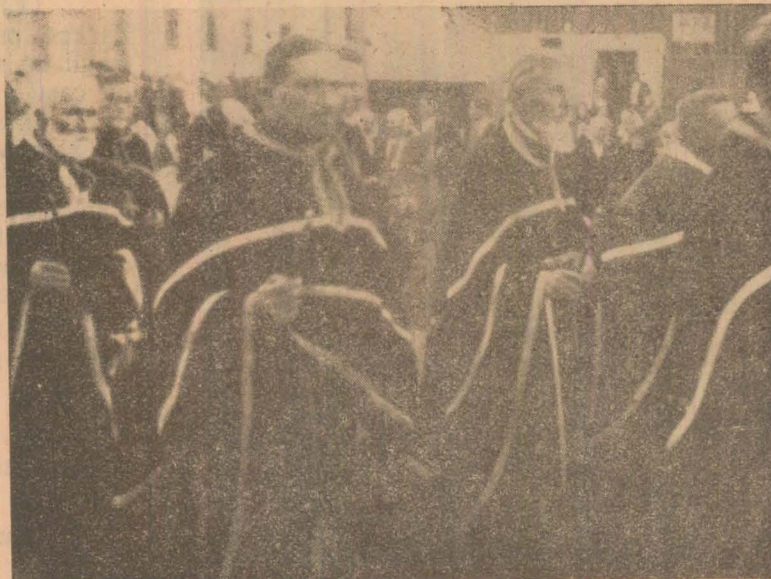
Era în plină putere de lucru, mințea lui ageră construia planuri de activitate viitoare, cu toții eram legați de activitatea lui. Deodată dispăre dintre noi, moartea îl culege și corpul lui rece, rămâne ca o dovadă a slăbiciunii omenești. Suferința celor, cari l'au mai putut vedea, a celor, cari l'au iubit, a fost și este mare. Nu putem crede că acel focar de energie, din care se adăpau toți cari îl apropiu, a dispărut. Un gol mare am simțit toți în inima noastră. Nu plângem numai lipsa colaboratorului neprețuit, al șefului, al tehnicianului, toți simțim lipsa prietenului, al omului înțelegător, al sufletului mare.

Venit pe aceste plaiuri de 27 de ani, și-a petrecut peste jumătate din viață în acest ținut, pe care îl iubea. Atunci când s'a hotărât să rămâie pentru totdeauna aci și a cerut să devie cetățean al țării de adopțiune, nu interesul l'a împins la aceasta. Un om ca el oriunde putea găsi satisfacerea nevoilor materiale. Cea ce l'a atras și l'a ținut legat de aceste plaiuri, — pe lângă frumusețea lor, pe care nu înceta de a

irile dorite de el. Dacă am o amărăciune în suflet, e că nu a putut vedea împlinite planurile în curs de desfășurare.

Cu toții cunoașteți cum s'a identificat cu nevoile regiunii, planurile noastre sociale au găsit un răsunet plin de înțelegere în sufletul lui. Biserica ce construim în Musariu pornește dela el. În Musariu a făcut primul șut, acolo a fost întâia oară șef. Mica biserică de lemn pe vârf de deal, între pomi, îi umpleau întotdeauna inima de duioșie. „Acolo trebuie să facem ceva frumos“ îmi spunea cu mulți ani în urmă. Cum a văzut, că mijloacele permit, a propus să facem biserică din Musariu. Pasiunea cu care se ocupa de clădirea cazărmei, bucuria ce a simțit-o când a sosit Batalionul de Vânători în Brad, ne arată cât s'a identificat cu nevoile locale și ale țării.

Nu e nevoie să-l laud sau să pun în evidență capacitatea lui, toți cari sunt aci o cunosc. Lui nu i-a plăcut lauda nici în viață; dorea un singur lucru, să fie lăsat să lucreze. Iși iubea meseria peste toate, dar a înțeles că situația ce ocupa aici, trecea peste grijile zilnice. El a înțeles rolul adevăratului căpitan de industrie, rol de pionier pe toate țărâmurile, rol social și rol național. Toți cari suntem aici nu putem slăvi mai

le admira și bucura de ele — era posibilitatea de înfăptuire. Nu câștigul îl interesa, ci munca, ar fi dorit să poată pătrunde în tainele tuturor stâncilor. Cunoscutele „friguri ale aurului“ îl dăminau, nu pentru aur, ci pentru a mări, a întinde activitatea sa cât mai mult, avea pasiunea acțiunii. Întreprinderea noastră nu a putut ține pas cu dorințele lui. Timpurile vitrege prin cari am trecut, au întârziat cel puțin cu 7 ani înfăptu-

bine memoria lui Adolf Sieber, decât luând hotărârea în conștiința noastră, să călcăm pe urmele lăsate de el. Ai iubit aceste plaiuri, le vom iubi, ai muncit să pătrunzi tainele acestor munți, vom munci mai departe cu aceeași credință, ai iubit și ai avut încredere în acest popor, îl vom iubi ca până acum; ai vrut să întinzi faima întreprinderii în care activai cât mai departe, vom căuta să-ți

împlinim ceace nu ți-a fost scris să vezi. În toată activitatea noastră, amintirea ta va fi pururea cu noi, va servi să ne dea încredere în viitor, va servi ca un imbold la muncă și mai cu seamă pentru o conlucrare sinceră a tuturor colaboratorilor. Marele merit a lui Sieber a fost atmosfera ce a creat în jurul întreprinderii noastre. Pentru el și pentru toți scopul principal era întreprinderea; atât funcționarii cât și lucrătorii sunt pătrunși, că în primul rând vine întreprinderea și apoi interesele lor; interesele lor sunt strâns legate de ale întreprinderii. Numai dacă întreprinderea e sănătoasă, pot fi toți siguri că munca lor e asigurată. Nu pot asămui dragostea lui pentru întreprinderea noastră decât cu dragostea de patrie. Această atmosferă de conlucrare, cu toată disciplina ei și severitatea lui, făcea lucrul plăcut. Nu exista o inimă mai bună ca a lui. Poate exteriorizarea lui energică nu avea alt scop, decât să ascundă slăbiciunile unei inimi prea duioase. Tot ce a făcut, a făcut cu toată inima, cu toată pasiunea.

Avea inima în palmă, cum spune Românul, spunea fără înconjur lucrurile așa cum sunt. A pus multă inimă în toate și la urmă l'a lăsat inima. Spunea deseori că se va prăpădi tânăr, dar iubea viața, iubea acțiunea, iubea frumosul, iubea lumea. Această presimțire și această dorință de a crea cât mai iute, constituie tragicul acestei vieți și ne explică azi multe părți ale firei lui, știa că se poate prăpădi de azi pe mâine.

Acest suflet nobil, această individualitate puternică, nu a vrut ca alții să cunoască secretul lui. A dus ani de zile ascuns în el acest sentiment de nesiguranță, nu a vrut ca ai lui să sufere alături cu el și nu a vrut ca cineva să se poate îndoi de puterea voinței lui. Ultimii ani ai vieții lui văzuți de noi azi, prin prizma celor ce știm acum, îl pun în rândul marilor eroi ai tragediei umane. O viață prea scurtă, dar bine împlinită. A muncit, a iubit, a fost bun.

Toți cari l'am cunoscut, l'am iubit și poate nu ne-am dat seama cât l'am iubit de cât atunci, când l'am pierdut.

Suntem adunați cu toții să-i aducem ultimul prinos de recunoștință. În fața rămășițelor lui pământești să ne plecăm cu smerenie și toți minerii într'un glas să ne rugăm pentru sufletul lui, să-i ajute Dumnezeu.

Cuvântarea d-lui Director V Ambruș

Indurerată asistență!

Direcțiunea locală, cu întreg corpul de funcționari și muncitori, au dureroasa sarcină de a însoți la locul de veci rămășițele pământești a fostului

director și îndrumător, distinsul ing. Adolf Sieber.

Vestea fulgerătoare din seara zilei de 31 Octomvrie era pentru fiecare dintre noi de necrezut. Nimeni nu voia să deie crezământ acestei triste știri.

Acum, pentru satisfacerea dorinței generale, ca scumpul nostru defunct să-și doarmă somnul de veci în țărâna pământului Munților Apuseni, unde și-a desvoltat întreaga lui activitate în decurs de cei 27 ani, s'a hotărât, și în urmă familia a aprobat, ca osemintele lui să fie așezate aici, spre vecinică odihnă.

De aici, din acest loc sfânt și atât de frumos situat, sufletul lui va putea să vegheze neconținut regiunea unde urmașii lui își continuă aceeași activitate, pe care El a întrerupt-o atât de brusc. Regiunea și dealurile Munților Apuseni îi erau lui atât de dragi, pentru cari și-a jertfit toată activitatea, ca acest pământ să-l cunoască în fiecare unghi, pentru a putea descoperi în toate colțurile ceva exploatabil pentru locuitorii oropsiți și săraci din aceste regiuni. Regretatul dispărut, care aprecia bogăția și comoara ce se ascunde în pântecul acestor Munți, avea lozinca, ca prin capital și muncă perseverentă și îndelungată, să poată asigura binele și înalța nivelul cultural al acestui ținut.

Cuvântarea dlui inginer Dinopol

Indurerată familie, Intristată adunare!

O soartă nemiloasă desprinde din mijlocul nostru a fire blândă, o fire bună, o cunoștință dreaptă, un om de muncă.

Pornit de pe malurile Râului ce de veacuri neîncetat își rostogolește unda albastră, crescut în disciplina de fer a unui popor harnic, în spiritul de jertfă și de conștiință a datoriei, Inginerul Adolf Sieber, mai bine de un sfert de veac în urmă, a descins în amurgul unei zile de toamnă timpurie, când natura moare, când frunzele molatec se aștern în pătură tot mai dese pe pământul rece, când soarele, cu ultimele sale raze ca de, învăluie nesfârșitul — a descins aci, la poalele Munților Apuseni, în acest Brad pe care l'a iubit cu atât de drag, pe care l'a cinstit cu atât de mândrie și de care până în clipa morții nu s'a mai despărțit.

Pregătit pentru o muncă aprigă, slăpân pe stînța mînerului încrezător în existența bogățiilor ascunse ale acestor minunate plături, harnic, neobosit, a pășit la muncă, cu toată puterea, cu toată voința lui neînfrântă.

El s'a ocupat mult și în mod temeinic pentru a ridica la o perfecționare cât mai modernă instalațiunile pentru extragerea aurului, pentru ca astfel prin un randament cât mai urcat în extracție, să poată asigura prelucrarea și a minereurilor mai sărace, contribuind din toate puterile sale la urcarea producțiunii de aur a țării.

Iubiți muncitori! Marele dispărut v'a fost ca un părinte, se îngrijea din tot sufletul lui mare și nobil să vă garanteze o existență sigură și pe o durată cât mai lungă. Imi aduc aminte de deseale consfătuiri ce le aveam, când toată atențiunea lui se desfășura într'acolo, ca să ridice această întreprindere, conducătoare la un reume mondial și să poată spune că existența ei este asigurată pe mai multe decenii. Lucrările miniere în curs, toate au tendința de a descoperi rezerve mari, a căror exploatare să susțină viitorul fericit al vostru și a urmașilor voștri.

Dispărutul nostru iubit avea o fire sangvinică iute, judecata lui stătea sub impresia primelor evenimente, totuși sufletul lui era de o nobleță rară. În chestiuni de datorie nu cunoștea scuze. În privința caracterului lui să-mi fie permis să evoc cuvintele lui, când spunea „Ein Mann ein Wort” (un om un cuvânt), ceiace îi caracteriza toată ființa.

Iubiți muncitori! Pe cât de mult v'a iubit el pe voi și v'a purtat grija, tot așa și voi datori sunteți să-i purtați vecinic amintirea și să vă strângeți rândurile în jurul întreprinderii pe care a condus-o. Să vă adresați cu toată căldura și încrederea direct conducătorilor voștri, având sollicitudinea că ei vă poartă toată grija și atențiunea.

Acum când ne despărțim de această figură sublimă să zicem cu toții și să rugăm pe bunul Dumnezeu să-l odihnească în pace și să-l așeze între toți dreptii Lui.

Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

vecinic îngândurat, căutând să pătrundă cât mai mult taina creațiunii, taina înfăptuirii săcămintelor de aur.

Un succes îl entuziasma, o greșală îi întuneca gândul și privirea, dar rămânea vecinic încrezător în izbânda finală.

Ca ori-ce mînter, era optimist, dar de un optimism robust, creator, de acel optimism ce stă la baza tuturor succeselor și cu deosebire a succeselor dobândite de el de-alungul intenzet sale activități.

A fost un creator!

Dar pe lângă calitățile sale de eminent tehnician, de neîntrecut organizator, Inginerul Adolf Sieber poseda cea mai nobilă însușire omenească... era un suflet mare!

Odată implântat în mijlocul acestui popor, el și-a însușit toate năzuințele lui. Suferea cu el și-l ajuta, se bucura de mulțumi-rile lui și se sbuciuma neîncetat să aducă o fărâmițură de mai bine în viața necăjită a celor mulți, a celor nevoiași.

Din Caraci până în Barza, din Stă-nija în Sacarâmb, din Roșia în Vulcoi, plâng Moșii cei voinici, plâng Cămpenii lui dragi. Pe Criș la deal, pe Ampoi la vale, e mare jale în Zarand, a în'his ochii pe vecie Directorul dela Brad.

În numele Societăților afiliate Societății „Mica”, în numele Societăților „Aur”, „Breaza” și „Pyrit, odată cu caldele sentimente de mângâiere neconsolată familii, aduc la marginea mormântului prinosul nostru de recunoștință celui mai devotat și nepretul sfătuitor și depun pe corpul lui neînsuflețit, cu un mănunchi de flori, o lacrimă de nesfârșită emoțiune, de profund regret.

Din culmile senine unde plutește sufletul tău curat, întoarce-ți fața către noi și dă-ți seama cât de prețuit ai fost, cât de iubit ai fost și câtă jale ai lăsat în urma ta.

Ai muncit cu răvnă, și-ai îndeplinit datoria în conștiință, ai suferit în taină.

Odihnește-te în pace!

Cuvântarea D-lui Protopop I. Indrei.

Adolf Sieber nu mai este între cei vii! Fulgerătoare a fost vestea morții lui, căci pe neașteptate ne-a venit. Îl știam o comoară de suflet, de energie, de minie, — înzestrat cu cele mai alese calități, parcă ales de divinitate să le pună în serviciul acestui ținut, — să colaboreze cu cei ce au înțeleș și apreciat, — ca din tot rodul ostenețelor să se bucure un ținut întreg. El a dat Cezarului ce e a Cezarului și lui Dzeu ce a lui Dzeu, a înțeleș rostul cuvintelor: ale Tale dintre ale Tale. Ție-ți aducem de toate și pentru toate.

Doamne! Ce tainice și neînțelese sunt cărările Tale.

Lutul ce până în zilele trecute era însuflețit și în posesiunea atâtor daruri minune și de toți cei ce l'au cunoscut apreciat, — azi e o mână de țărână rece, despoiată de podoaba de minie, de bunătate, de suflet.

Înzestrat cu alese calități, venit din depărtare, figura-i impunătoare, cultura vastă și sufletul nobil, — deși de alt neam, — iute devine iubit și apreciat de toți cei ce l'au cunoscut și alipirea sinceră a noastră l'a însoțit în tot decursul unui sfert de veac, cât a petrecut între noi.

Moartea nemiloasă îl răpește din mijlocul nostru, alergându-și ca jertfa una dintre cele mai frumoase podoabe sufletesti din ținutul Zarandului.

În Zarand a muncit, Zarandul l'a cunoscut și l'a iubit, pentru Zarand și-a jertfit forțele fizice și psihice, pământul Zarandului îi ofere și loc de vecinică odihnă.

Biserica ort. rom. și clerul ei din Zarand, prin glasul meu aduce sincerile omagii de stimă și recunoștință memorii celui care a fost Adolf Sieber.

Conștiința și integritatea caracterului și exemplului să fie ușurătoare și alinaătoare pentru sufletul zdrobit al soției, copiilor, dir. gen. și membrilor din direcțiunea Mica, colegilor, prietenilor și a celor ce au muncit sub ordinile lui.

Noi, smeriți, — în fața destinului, care așa crunt ne-a atins, indurerăți și sfâșiați de pierderea ta iubite Adolf, te primim cu toată dragostea, cum te primeam totdeauna odihniște în pământul ce ascunde în sinul lui metalul cel mai scump: aurul, căci aur a fost sufletul și inima ta!

Dumnezeu să te odihnească în pace!

(Continuare în pag. 6.)

Grecia după plebiscit

În Grecia plebiscitul pentru restaurarea monarhiei s'a desfășurat în „liniște” Duminică. După relatarile oficiale, majoritatea zdrobitoare a poporului elen, a votat pentru reînnoirea în țară a regelui George, pensionar permanent al guvernului londonez. Până la noui precizări, suntem obligați să credem afirmațiile regentei, care s'a grăbit să anunțe entuziasmul poporului, care așteaptă cu nerăbdare restaurarea monarhiei. Cu toate acestea ne putem menține oarecari rezerve, întrucât lucrurile premergătoare plebiscitului nu prea sunt de natură să inspire încredere.

Restaurarea monarhiei nu s'a făcut așa cum ar vrea guvernul atenian să ne facă să credem prin plebiscit popular. Guvernul dlui Tsaldaris, care se însărcinase să pregătească consultarea poporului, era favorabil restaurării și cu toate acestea armata a găsit cu cale să-l trântască prin cunoscuta lovitură de stat, pentru a putea organiza plebiscitul, sub ochiul vigilent al regentului Condilys, care dacă ar fi avut nevoie, ar fi putut modela rezultatul după necesitățile prestante ale patriei! Natural, această atitudine nu denotă prea multă încredere în rezultat. Regentul Condilys a avut dealifel grijă să îndepărteze în prealabil șefii opoziției în frunte cu d. Papanastasiu. Mai zilele trecute se anunța că în insula Creta a reînceput revoluția. Știrea a fost însă desmințită de „comitetul revoluționar”. Cercurile care anunțau agitațiile din Creta sunt însă prea serioase pentru a nu fi luate în seamă. Nici dezmințirea cercurilor conducătoare grecești nu poate însă susține un neadevăr, ceea ce ne face să credem că în Creta au fost agitații, dar că a avut grije regenta să liniștească spiritele. Metoda întrebuintă o cunoaștem foarte bine din trecutele și prea apropiatele revoluții grecești.

Cert e că în Grecia monarhia va fi instaurată peste câteva zile. Nu putem trece însă cu vederea importanța internațională a evenimentelor din Grecia. Ca în toate părțile și aici s'a băgat coada în interes imperialist. Organizarea evoluției de acum câteva luni și condusă de Ventzelos, urmarea preînălțarea evenimentelor de azi. Amestecul Italiei și Angliei este noșor. Intervenția ducelui nu era lipsită de rost, căci mai bine ca oricine, știa Mussolini că în curând va începe războiul în Abisinia. Poziția strategică a Greciei poate influența mult rezultatul unei acțiuni în Mediterana. Anglia ținea însă să păstreze o poziție pe care o câștigase după mari lupte. Restaurarea monarhiei îi garantează astăzi definitiv, influența politică și militară în Grecia.

Silvia Mendea

Din „Valea Hațegului”

— Personale. Anunțasem într'unul din numerele trecute al ziarului nostru, că vom veni cu o clarificare obiectivă referitor la conflictul dintre învățătorul și părintele din

Fata minierului

— Continuare —

Câte visuri! Vroiam să mă schimb cu totul, să ies din monotonia de până acum.

Vroiam ca alături de Emil să uit trecutul murdar, vroiam să uit că sunt fata minierului nevinovat.

Am început pregătirile și mai târziu o logodnă simplă. Nu știm dacă toți tinerii se iubesc atât de mult, cum ne iubiam noi, nu știu dacă viața e atât de frumoasă și mai târziu, dar pentru noi era un Paradis.

Eram logodiți și purtam verighete. Ce simplu legământ. Poate fi cât se poate de fals, dacă nu ești legată sufletește.

Ne prăgăteam de nuntă, când... vai... cât de trecătoare e fericirea? Emil primi o telegramă de-acasă, din Moldova îndepărtată, că mama-sa a murit.

Trebuia să plece.

S'a dus și... n'a mai venit. Verigheta singură stă alături de mine și veghează în așteptarea lui, dar va... peste câteva săptămâni ziarele mi-au adus vestea unui accident de automobil, unde pierise mulțime de călători,

Băușarul inferior. Ne place astăzi să ne facem ecoul terminării acestui proces de discordie iscat în vremuri tulburi, când ambii conducători erau forțați la acest gest. Dl. Inv. Beg, la cerere proprie a fost transferat împreună cu Dna în com. Marga — jud. Severin. Cei ce l-au cunoscut îl regretă și în deosebi organizația partidului liberal din loc, a cărei muncitor a fost și dânsul.

— Bătae. În Sarmisegetuza mai zilele trecute s'a iscat o ceartă vehementă, care a degenerat în bătae generală între o ceată de flacări din localitate și un domn militar. Cauza acestui desnodământ a fost beția. Bilanțul: câteva capete sparte, inși conduși la postul de jandarmi și legiune, pentru cercetări.

— Nu credea în Maglavit. Locuitorul Golușu Ion din comuna Paucinești, fiind la un prasnac al casei, în jurul tuturor rudeniilor a negat minunea dela Maglavit și în acelaș timp spunea că nu crede. În acelaș moment a fost apucat de o slăbiciune generală, care l-a făcut să se retragă din mijlocul comesenilor. Starea de paralizie — în special a mâinilor — a durat până seara târziu, când după nefcetate rugăciuni și-a revenit în fire.

— Ordinea publică. Atragem din nou atențiunea organelor competente de a lua măsuri vehemente pentru a ridica toate armele ce există în această regiune, fără nici un permis. Primăriile comunale și în special posturile de jandarmi — credem — nu se vor erija în apărători ai tuturor hoianilor ce eventual mai posedă un doi lei pentru o singeacă de rachiu. Siguranța personală cât și avutul familiar credem că le vom putea păstra ca și până în prezent, fără browninge și alte sisteme, căci deși suntem în codri, o semintă de morală mai posedă oricare. Deci datoria dlor Șefi de posturi căci astfel suntem forțați să precizăm și să dăm nume concrete și cazuri multiple de abateri în acest domeniu.

— Moartea subită. În zilele trecute s'a prezentat familiei Obermaner din Bucova, un șomnir în etate, ce a cerut găzduire. În timpul nopții a decedat. A fost îngropat de către comuna Bucova.

Sorin Răscoală

CINEMA „ORIENT” BRAD,

In ziua de 17 Noembrie,

PARADISUL DRAGOSTEI

cu

Joan Blondell, James Cagney, Ruby Keeler și Dick Powell

apar în filmul veseliei, montării, fastului, luxului și al muzicii.

Nimic până acum n'a întrecut grandoarea și frumusețea femeilor din acest film.

..... GIRLS — BALET

printre care și scumpul meu Emil pe care-l iubisem o viață.

Și iată cât e de nedreaptă soarta și cât durează fericirea.

La ce-mi mai folosia viața cu atâtă sbucium? Cum să mai suport restul vieții? Ce farmec mai are pentru mine?

Dar... voi încerca și eu, ca fiecare nenorocită, să scape de această viață atât de grea pentru mine. Am suferit de-ajuns și vreau să scap de viață. Poate-l voi întâlni pe Emil și poate, voi fi fericită. A fost singurul în lumea aceasta care m'a înțeles și iubit cu sinceritate.

Dar dacă soarta a fost atât de haină cu o copilă nevinovată!...

Vreu să scap de toți. Nici nu mă gândesc la cei de-acasă. Mi-e imposibil să mai suport această povară de nenorociri. Mă simt atât de mică și sunt singură pe lume. Nu mai am pe nimeni care să mă consoleze.

Și-apoi, atâția ani de suferință!...

În urma mea — poate — nu va plânge

De prin alte meleaguri.

Premii chineze

Viața îndepărtatei Chine e plină de mistere pentru cetățeanul ținuturilor dunărene. Literatura care a căutat adesea să ne informeze ne-a prezentat o Chină bătrână, care trăiește intens, sbătându-se cumplit între vechile formule sociale și valul de probleme transplantate de civilizația armată și mai ales de suprapopulație. Misterul Chinei, sădită de romancierii care se luptă să ne furnizeze ieftine emoții, nu este din păcate desmințită de realitate.

Viața din China e crudă, o luptă aproape animalică pentru muncă, pâine și dominație. Când filme eftine, produse în serie de Hollywood ne-au prezentat generali chinezi, cari conduc hoarde infometate hrănite numai din furt, am crezut că scenele sunt produsul unei imaginații maladive. Când însă agențiile de presă internaționale, ne anunță revoluția permanentă (a nu se confunda cu formula trotskiană), care se desfășoară oribil într'un continent mai mare ca Europa, transformat într'o grădină a supliciilor, a trebuit să credem. Iar când un scriitor de talia lui Malraux ne-a prezentat o Chină întunecată, care se asasinează lent în lupta pentru pâine, care trăiește intens o viață subterană și înfiorătoare, am putut să fim deplini convinși de realitatea posibilă a oricărei grozăvii.

În China mor oamenii de foame. Și în Europa mor oamenii de foame. Mor chiar mi. În China mor însă sute de mi, iar milioane de oameni au cu ce abia-și trăge sufletul. Ne putem dar închipui care e valoarea vieții pentru oamenii transformați de foame în animale.

Cu toate acestea, în extremul orient nu se luptă salbatic. Se luptă oameni conștiinți de situația lor socială, luptă metodic pentru transformarea condițiilor. Acolo, în extremul orient, luptele sunt săngeroase, nu surde ca la noi. Acolo, reacțiunea, teroarea — nu mai pot prinde teren Ciarg-Gai-Schek, poate, primul dictator stil post-belic, pierde mereu popularitatea și e silit să-și plece steagul în fața imperialismului japonez.

Tot mereu avem posibilitatea să c'tim că noi provincii s'au revoltat împotriva guvernului central. Zilele trecute, s'a scris că în China infometată, lipsită de capital, s'au pus premii însemnate pe capul conducătorilor revoluționari. Așa dar, un guvernământ terorizat de frica revoluționarilor, așa cum sunt toate în îndepărtata republică. Nu trebuie să ne mirăm, Grecia civilizată a pus și ea premii pe capetele conducătorilor revoluționari, acum câteva luni. Totuși premiile din China acordate de o țară flămândă, pentru capetele unor conducători revoluționari, sunt cea mai bună justificare a acțiunilor acestora.

S. Mendea

— Cea mai ideală retragere de monedă. Guvernul Mexican a hotărât să retragă de pe piață, acum trei ani, monedele metalice de 5 pesetas. Strângerea monedelor a durat timp de doi ani, guvernul mexican putându-se lăuda că a obținut cea mai ideală retragere de monedă care s'a înfăptuit vreodată.

Din cele 30 milioane de monede lansate, a izbutit să strângă 29.999.896 monede. E un record formidabil în această materie, întrucât de cele mai multe ori sute de monede dispar de pe piață și nu mai pot fi stânse.

nimeni. Poate nevinovatul meu tată — tată vitreg — va plânge zdrobit, rămânând și el singur, fără spr'nul devotat, ce-a avut de la mine.

Voi bea conținutul acestei sticle și mâine, Silvia va fi departe, poate alături de cel iubit o viață...

Frumoasă a fost viața această, dar razele ei, nu mai lucesc și pentru mine. Dacă ași avea toate bogățiile ei, nimic nu m'ar atrage.

La ce folos bogățiile ei, dacă nu e viață...

Câtă dreptate avea filantropul director al minei!...

A fost o mică rază pentru mine, dar astăzi e întunec, simt că mă 'năbeș, sunt singură pe lume și nu mai pot suporta viața.

Poate în cealaltă lume voi găsi o rază de fericire...

Și mâine, va flutura pe buzele tuturor celor care m'au cunoscut, doar atât: „a murit fata minierului”...

— Sfârșit —

G. Micu Delabăsești

Cuvântarea d. Dr. Tisu, deputat.

Intristată asistență!

Neașteptata lovitură, prin moartea fulgerătoare a celui care a fost Directorul Sieber, a îndoliat întreg Zarandul, a cărui clopote plâng sfâșietoarea durere, de a pierde o comoară de suflet, de minte, de bunătate, de voieșie și de onestitate, de desinteresare și generozitate nobilă. Toate durerile, aspirațiile, progresele acestui ținut care s'au împletit cu aproape trei decenii din viața sa, au găsit rezonanță în acest mare suflet, în acest mare spirit creator, care a fost un imbold puternic pentru mulți și o pildă vie pentru toți.

Moartea care nu cruță pe nimeni, care nu ia în seamă nici marea chemare ce câte odată revine onora dintr-un semen al nostru, n'a ținut balanța dreptății. A cruțat pe atâți garboviți de ani, chinuși de durerile bolilor, prelungind viața mediocrităților și a închis pentru veșnicie, răpind societății pe unul merit să ridice o familie, o societate, un întreg ținut.

Dumnezeu Atotputernicul va fi știind rostul acestei hotărâri, iar noi smerițiți cari nu-l pricepem ne închinăm neputincioși înaintea fatalității care ni l-a răpit și îndurerat, sfâșiat, cerem ca în pragul veșniciei, datorită recunoștinței noastre a Zărândeniilor să găsească dreptate răsplătitoare pentru soția sa și cei trei copii iar credința noastră închinată sufletului său bun și generos să aprindă lumini la căpătâiul său.

Veșnic să-i fie numele!

Cuvântarea d. I. Bocăescu, primarul Bradului.

Onorată asistență!

Comuna Brad întreagă, este consternată de moartea unui dintre cei mai buni cetățeni ai săi, Adolf Sieber.

Defunctul Adolf Sieber în calitate de director tehnic, a avut norocul să conducă una dintre cele mai importante întreprinderi din țară și cea mai mare întreprindere dela noi.

În cursul serviciului său aici, a știut să ne atragă stima și simpatiile noastre ale tuturor.

În numele locuitorilor acestei comune, depun omagiile noastre de recunoștință, unui dintre cei mai buni cetățeni ai comunei, memorii lui Adolf Sieber.

Cuvântarea d. P. Criștiu, muncitor, preș. bib.

Intristată adunare!

Muncitorii Societății „Mica” și membrii bibliotecii Ing. Ion Gugurta, copleșiți de adâncă durere, plâng în fața mormântului celui care le-a fost nu numai un director bun și drept, dar și un îndrumător în toate împrejurările.

Și: toată lumea că ținutul Zărândul dădorește în mare măsură actuala înflorire și bună stare, muncii neobosite de peste un veac, pe care Directorul SIEBER a desfășurat-o, nu numai pe teren tehnic, dar și din punct de vedere al culturii noastre.

Nu există în această regiune vre-o școală, biserică sau comună, care să nu datorizeze împlinirea vre-unei lipse, numai dragostei cu care cererile lor au fost primite de Directorul SIEBER.

Dar ce poate nu toată lumea știe, este bunătatea cu care Directorul SIEBER a știut întotdeauna să asculte părerile fiecăruia dintre noi, și să ne ajute, de câte ori i-a stat în putere. Și toate aceste ajutoare le dădea pe tăcute și fără să aștepte vre-o recunoștință.

Iată de ce amintirea lui va rămânea în vece neștersă în sufletul nostru al tuturor.

Fie această o mângâiere pentru îndurerata familie, care l-a pierdut atât de timpuriu.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească între cei drepti.

Convocator.

Domnii acționari a inst. de credit și economii „MATCA” din Tebea, sunt invitați la adunarea generală ordinară pe ziua de 5 Decembrie 1935 ora 15, în biroul institutului. La caz de neprezentare în număr suficient de acționari adunarea să va ține în ziua de 12 Decembrie a. c.

Ordinea de zi:

Constituirea. Raportul Consiliului și al cenzorilor. Staverirea și aprobarea bilanțului anilor 1931—1934 și darea absolutorului. Alegerea Consiliului și cenzorilor pe 3 ani.

Bilanțul e afișat în biroul institutului.

Direcțiunea.

Cuvântarea elevului Macra Adam, în numele elevilor săraci dela lic. Avram Iancu

Indurerată asistență!

La durerea și regretul ce ne-a cuprins pe toți prin pierderea așa de neașteptată a celui care a fost un adevărat părinte pentru mulți, venim și noi, elevii liceului „Avram Iancu”, bursieri ai Societății „Mica” să-i aducem ultimul prinos de recunoștință.

Imaginea și sufletul său cald și înțelegător al nevoilor noastre, celor săraci, va fi în vece neuitată pentru noi, iar viața sa, atât de bogată în fapte bune și în muncă fără preget pentru binele obștesc, va fi un memento și o pildă vie pentru tineretul ce-i va păstra o vecinică aducere aminte și recunoștință.

Fie-i țărâna ușoară, căci memoria și-a săpat-o adânc în sufletele noastre!

Cuvântarea preotului luteran

Iubiți Creștini!

Permiteți-mi ca acum să repet și în limba voastră, cele spuse la sicriul acesta, conform credinței noastre evanghelice. Cunoaștem un cuvânt din Sfânta Scriptură ce se cuprinde în Vechiul Testament: Doamne Dumnezeule, nu te voi lăsa să plec, până nu mă vei binecuvânta.

Asfel a grăit un om evlavios al Vechiului Testament, luptându-se cu Dumnezeu, pentru Pacea sufletului său. Pierzând prin Moarte pe un om iubit, ne luptăm și noi cu Dumnezeu până ce nu regăsim liniștea și pacea sufletească zicând: Facă-se voia ta.

Soțul vostru și tatăl cel bun, directorul vostru iubit a fost răpit pe neașteptate de moarte, și voi care timp de decenii ați muncit împreună cu dânsul, ați fost colaboratorii lui, ori ați stat sub conducerea lui, nu vă puteți împăca cu moartea sa. Ne pare, ca și cum voi cel mai dintâi ați grăit către cel repausat: Săpâne, nu te lășăm, trebuie să rămâi între noi și după moarte, aici în Valea Crișului, unde ai făptuit, aici trebuie să-ți găsești ultimul locaș de odihnă. Mormântul tău, amintirea ta, pomenirea ta să ne rămâie o binecuvântare vecinică. Da, e adevărat „Binecuvântarea unui om bun nu conținește niciodată”. Asfel deci mortul a trebuit să părăsească încă odată locașul de odihnă spre a ieși la lumina zilei.

De câte ori el, omul datoriei, a urmat chemarea în acel loc, unde era trebuință de dânsul! Asfel și în ultima călătorie a venit în mijlocul vostru, care l'ați chemat și care aveți nevoie de dânsul. Încă odată v'a urmat chemarea. Noi însă nu-l mai putem urma. Acum pentru dânsul răsună cuvântul: Lăsați-mă să plec spre țara despre care Apocalipsul spune: Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dinți au trecut. Repausatul a cunoscut acest pământ, a pătruns în adâncimile lui, scoțând comorile solului: aurul. Acum, pentru ultima oară descinde în mină. În această mină se sting toate lămpile, în această mină trebuie să intrăm cu toții și aici nu strălucește decât o singură lămpă, lămpa credinței, lumina ce se numește Isus Christos. Să ne gândim la cuvântul psalmistului: Chiar dacă ar fi să umbliu prin valea umbrei morții nu mă tem de niciun rău căci tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mîngie.

Glück auf Herr Direktor, asfel a strigat unul dintre voi la mormântul din Sibiu. Glück auf la această coborîre în Mină.

Prin milostenia lui D-zeu vei găsi acum aurul pe care aici, sus, nu-l găsim, al cărui lustru nu pierde, aurul vieții vecinice în sânul lui D-zeu. Noi, Germanii ev. din Sibiu, am fi dorit din toată inima ca decedatul să rămâie între noi, pe cimitirul nostru evanghelic, ca unul fiind de neamul nostru și de credința noastră. Am fi păzit cu sfințenie mormântul lui. Însă acum vi-l dăm bucuros. Căci cecece noi Sașii ev. am văzut Dumineca trecută pe cimitirul din Sibiu ne-a impresionat adânc. Am auzit cuvintele voastre de mulțumire, am simțit jalea voastră sinceră, recunoștința voastră

Cuvântarea d-lui Otto Wach

DI. Otto Wach conducător de expl., vorbește în numele muncitorilor și funcționarilor, dela mina Musariu, unde a lucrat pentru prima dată ca inginer, la soc. Ruda 12 Apostoli, regretatul director A. Sieber.

Mulțumită publică.

Aducem pe această cale viile noastre mulțumiri tuturor persoanelor cari prin prezența lor, prin flori sau scrisori au căutat să ne aducă o mângâiere la nemărginita durere ce am încercat prin pierderea scumpului nostru tată.

Familia Ing. V. Damian

adâncă, am văzut lacrimi pe fețele îndurerate ale minierilor. De atunci eu și mulți alți Sibieni am păstrat în sufletul nostru, vederea celui convoiu funebru, mă gândesc la minierii plini de recunoștință adâncă din Valea Crișului și-mi închipui pe cel repausat, pe care nu l-am cunoscut viu, cu expresia severă a morții pe față.

Acolo în Sibiu am avut ocazia ca încă odată să privim adânc în bunul suflet al poporului român, și vă suntem recunoscători pentru aceasta. A fost voința lui Dumnezeu, că mortul, făcându-și ultimul drum, a trecut prin orașul nostru. Pomenirea noastră comună a mortului iubit se ridică ca o rugămintă puternică spre D-zeu. Gândindu-ne cu adâncă recunoștință de mortul nostru și gândindu-ne noi supra-vieșătorii cu iubire unui de alții, voi de văduva și de copiii repausatului și noi de voi, aici voi însă de noi Germanii ev. am grăi ca Iacov: „Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”.

Atunci D-zeu ne-ar binecuvânta pe toți. Să ne fie moartea iubitului bărbat care v'a iubit limba și poporul vostru un îndemn vecinic: Acel care semănă iubire, secera-va iubire. Repausatul însă să odihnească în pace departe de patria sa germană, sub pământul iubit al patriei noastre, sub pământul românesc.

— 30.000 prizonieri. Cu toate că ostilitățile au încetat, între Bolivia și Paraguay legăturile nu sunt nici azi normale. Tratatul de pace nu a fost nici azi semnat. Nu e nici măcar întocmit. Se vorbește de altfel insistent de noi conflicte între cele două minuscule țări din sudul Americii și tot pentru acel pustiit nefolositor care e Gran-Chaco. E de remarcă faptul, că țări a căror populație nu trece mult peste un milion de locuitori, s'au măcelărit ani de zile în condiții groaznice, prin mlaștini și păduri, fără a obține vreun rezultat.

În capitala Paraguayului sunt astăzi găzduși peste treizeci de mii de prizonieri, cari sunt mizerabil întreținuși.

